

zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 7 czerwca 2004 r., Trybunał (piąta izba) w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J. Makarczyk i P. Kūris (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektyw 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) i 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tych dyrektyw.

2. Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 190 z 25.07.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 10 marca 2005 r.

w sprawie C-240/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE — Sieć i usługi łączności elektronicznej — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2005/C 115/16)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-236/04 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Shotter) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnik: E. Dominkovits), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 8 czerwca 2004 r., Trybunał (piąta izba) w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J. Makarczyk i P. Kūris (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: F.G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 marca 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektyw 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) i 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tych dyrektyw.

2. Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 190 z 24.07.2004.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 17 lutego 2005 r.

w sprawie C-250/03 Giorgio Emanuele Mauri przeciwko Ministero della Giustizia Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano (wniosek Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (¹)

(Art. 104 § 3 regulaminu — Dostęp do zawodu adwokata — Uregulowania dotyczące egzaminu umożliwiającego uzyskanie uprawnień do wykonywania zawodu adwokata)

(2005/C 115/17)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-250/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Włochy) postanowieniem z dnia 13 listopada 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 listopada 2003 r., w postępowaniu, **Giorgio Emanuele Mauri** przeciwko **Ministero della Giustizia, Commissione per gli esami di avvocato presso la Corte d'appello di Milano**, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, J. Makarczyk, J. Klučka, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 lutego 2005 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuły 81 WE, 82 WE oraz 43 WE nie stoją na przeszkodzie regulacji, takiej jak zawarta w art. 22 dekretu z mocą ustawy nr 1578 z dnia 27 listopada 1933 r., który przewiduje, że w ramach egzaminów uzależniających dostęp do zawodu adwokata komisja egzaminacyjna składa się z pięciu członków mianowanych przez ministra sprawiedliwości, w tym dwóch sędziów lub prokuratorów, jednego profesora prawa oraz dwóch adwokatów wyznaczonych przez Consiglio nazionale forense (krajowa rada adwokacka) na wspólny wniosek rad adwokackich danego okręgu.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.8.2003 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, wspierana przez Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji oraz Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, wniesione przez Królestwo Szwecji w dniu 14 lutego 2005 r.

(Sprawa C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 14 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Królestwa Szwecji, reprezentowanego przez K. Wistranda, działającego w charakterze pełnomocnika, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02 (¹) IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, wspierana przez Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji oraz Królestwo Danii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wspieranej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1 uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02;
- 2 stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 marca 2002 r. oraz
- 3 obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionym przez Królestwo Szwecji w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd szwedzki podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe.

Sąd Pierwszej Instancji uznał po pierwsze, że prawo dostępu do dokumentów instytucji, uregulowane w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji obejmuje wszelkie dokumenty przechowywane przez te instytucje, skutkiem czego, w stosownych przypadkach, mogą one być zobowiązane do udostępnienia dokumentów pochodzących od stron trzecich, włączając w szczególności Państwa Członkowskie. Sąd Pierwszej Instancji wskazał, że tak zwana zasada autorstwa (authorship rule), czyli zasada [na podstawie której] osoba, która sporządziła dokument ma nad nim kontrolę i decyduje, czy może on zostać ujawniony, niezależnie od tego, kto przechowywał dokument, nie została zawarta w tym rozporządzeniu.

Mimo to, Sąd Pierwszej Instancji uznał, że z art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, że Państwa Członkowskie podlegają specjalnemu traktowaniu i że zasada autorstwa znajduje zastosowanie względem dokumentów sporządzonych przez Państwa Członkowskie. Uzasadniając to stanowisko Sąd Pierwszej Instancji wskazał po pierwsze, że w przeciwnym wypadku wymóg uzyskania zgody na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia 1049/2001 mógłby stać się martwą literą oraz po drugie, że zmiana regulacji krajowej nie jest ani celem, ani rezultatem tego rozporządzenia. Zdaniem Sądu Pierwszej Instancji, Państwo Członkowskie nie jest zobowiązane do podania uzasadnienia wniosku złożonego na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001.

Jednakże, rząd szwedzki uważa, że wykładnia SPI nie znajduje wyraźnego i jednoznacznego potwierdzenia ani w przedmiotowym przepisie, ani w pozostałym unormowaniu rozporządzenia nr 1049/2001. W tej sytuacji żaden z argumentów, na których Sąd Pierwszej Instancji oparł swoją wykładnię, ani samodzielnie, ani w połączeniu z innymi argumentami, nie może stanowić uzasadnienia dla nie uwzględnienia podstawowej zasady, na której oparte jest rozporządzenie nr 1049/2001. Zgodnie z rozporządzeniem, to do instytucji przechowującej dokument należy ocena, czy dokument powinien zostać ujawniony. Jeżeli nie zachodzi żaden z wyjątków od zasady jawności przewidzianych w art. 4 ust. 1 — 3 rozporządzenia nr 1049/2001, dokument należy ujawnić. Wymóg uzyskania zgody w myśl art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi zasadę proceduralną, która spełnia swoją rolę również, jeśli Państwa Członkowskie nie korzystają z absolutnego prawa sprzeciwu. Brak prawa sprzeciwu nie pociąga za sobą również zmiany prawa krajowego.

W myśl rozporządzenia nr 1049/2001 decyzja o odmowie dostępu do dokumentu może zostać wydana tylko na podstawie jednego z wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1 — 3. Jeżeli odpowiednie Państwo Członkowskie nie poda uzasadnienia odmowy udostępnienia dokumentu, Państwo to ponosi ryzyko, że instytucja nie uzna, iż istnieje szczególna potrzeba poufnego traktowania tego dokumentu, która może stanowić podstawę odmowy dostępu do dokumentu na podstawie wyjątków od zasady jawności w rozporządzeniu nr 1049/2001.